

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1031/2025
17.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Бојане Пауновић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене – адвоката Стефана Тешановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици К бр.171/23 од 23.10.2024. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 бр.309/24 од 10.06.2025. године, у седници већа одржаној дана 17. септембра 2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Стефана Тешановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици К бр.171/23 од 23.10.2024. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 бр.309/24 од 10.06.2025. године у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици К бр.171/23 од 23.10.2024. године окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. Кривичног законика, за које дело је осуђена на казну затвора у трајању од пет месеци, која се ће се извршити у просторијама у којима окривљена станује, уз примену електронског надзора, на тај начин што окривљена не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција.

Истом пресудом, окривљена је обавезана да плати трошкове кривичног поступка о чијој висини ће судија сходно одредби члана 262. став 2. ЗКП одлучити посебним решењем, те да плати паушал у износу од 5.000,00 динара, у року од 15 дана, рачунајући од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Оштећене су на основу члана 258. став 4. ЗКП, упућене на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 бр.309/24 од 10.06.2025. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА – адвоката Стефана Тешановића, а пресуда Основног суда у Сремској Митровици К бр.171/23 од 23.10.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА – адвокат Стефан Тешановић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, с тим што из образложења произилази да указује да указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљену ослободити од оптужбе.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљене у поднетом захтеву наводи да је нижестепеним пресудама прекорачена оптужба тако што је у изреци пресуде наведено да је окривљена кривично дело угрожавање сигурности извршила у близини раскрснице, док је у оптужном предлогу наведено да је кривично дело учињено на раскрсници улица Милоша Обилића и Милице Стојадиновић Српкиње, те на тај начин што је из изреке изостављен навод: „Након вербалне препрепирке у току кретања аутомобилом“.

Изнете наводе из захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Врховни суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истовестности дела.

Прекорачење оптужбе би подразумевало измену чињеничног описа радње извршења кривичног дела описане у оптужном акту и то додавањем веће криминалне активности и воље окривљеног, којима се отежава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

У конкретном случају, по налажењу овога суда, чињенични опис у изреци првостепене пресуде остао је у границама чињеничног основа из оптужног акта, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, па према томе није повређен објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљене, јер је извршено само прецизирање чињеничног описа у изреци пресуде који је прилагођен утврђеном чињеничном стању током поступка.

Сходно изнетом, а како је чињенични опис кривичног дела за које је окривљена правноснажном пресудом оглашен кривим остао у границама оптужног акта, то су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене истиче и да је нижестепеним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и с тим у вези наводи да у радњама окривљене нема елемената предметног кривичног дела, обзиром да је за постојање кривичног дела из члана 138. став 2. КЗ неопходно да радњом окривљене буде створен осећај угрожености код лица коме се прети, при чему је битно да се ради о озбиљној претњи која код оштећеног изазива неспокојство, узнемирење или страх за живот и телесни интегритет, те да се реченица коју је окривљена изговорила критичном приликом не може сматрати озбиљном претњом.

Одредбом члана 138. став 1. КЗ, прописано је да ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица – казниће се новчаном казном или затвором до једне године, док је ставом 2. истог члана прописано да ко дело из става 1. учини према више лица или ако је дело изазвало узнемиреност грађана или друге тешке последице, казниће се затвором од три месеца до три године.

Изреком правноснажне пресуде окривљена АА оглашена је кривом да је критичном приликом, у близини раскрснице улица Милоша Обилића и Милице Стојадиновић Српкиње, способна да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, те свесна свог дела и хтела његово извршење и свесна да је њено дело забрањено угрозила сигурност оштећене ББ и оштећене ВВ претњом да ће напасти на њихове животе и тела, коју претњу су оштећене схватиле озбиљно, јер је окривљена својим возилом препречила пут возилу у којем су се оштећене налазиле, изашла из свог аутомобила и, поред тога што је физички напала оштећене, упутила им је претње „да ће да им пресуди“, а коју претњу су оштећене схватиле озбиљно, обзиром да су се уплашиле за своју безбедност.

По оцени овога суда, из изреке правноснажне пресуде јасно произилазе сва законска обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ, и то како објективна, која се односе на предузете радње окривљене, којима је угрозила сигурност оштећенима претњама да ће напасти на њихов живот и тело, те која се односе на квалификаторну околност описану у ставу 2. наведеног члана – да је дело извршено према више лица, тако и субјективна обележја дела, која се тичу урачунљивости и умишљаја (свести и воље) окривљене за извршење дела, који укључује и свест о забрањености дела.

Стога су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене, којима се указује да је нижестепеним пресуда учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени неоснованим.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен, обзиром да у осталом делу бранилац полемиче са чињеничним стањем утврђеним у нижестепеним пресудама те указивањем да оштећене нису биле пасивни субјекти критичном приликом, већ да су нанеле лаке телесне повреде сину окривљене и полемиче се са налазом и мишљењем вештака медицинске струке, па како наведена повреда у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представља дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је захтев у овом делу одбачен као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић